

Ewa Szarek-Waszkowska

Obojna-Zaosie, pow. Tarnobrzeg

Informator Archeologiczny : badania 2, 119-120

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

niach-popielnicach, w większości przykrytych misami. Pozostałe przepalone szczątki ludzkie składane były w kubkach, czerpakach i miseczkach. Były to przypuszczalnie pochówki dzieci. Kilka naczyń grobowych uległo zniszczeniu, co uniemożliwia wydzielenie pełnego ich składu, w przybliżeniu liczba ta przekraczała 30 pozycji.

Powyższa partia grobu obwarowana była gładzami o wadze w granicach 1/2 tony. Natomiast w mniejszej partii południowej stanowiącej pewien "przedsionek", ściany zbudowane były z płasko ciosanych płyt kamiennych. Przemawiały tu względy praktyczne, albowiem lżejsze płyty łatwiej się przesuwają przy otwieraniu komory grobowej. Nie stwierdzono śladów przykrycia komory grobowej. Dno wyłożone było gliną a w miejscu, gdzie złożono naczynia, kilku jej warstwami.

Pod względem chronologicznym grób w Nowej Wsi związany jest z młodszą fazą wczesnej epoki żelaza /około 400 lat p.n.e./ i zalicza się do obiektów o charakterze rodowym, który mógł być używany w ciągu kilkudziesięciu lat. W sensie kulturowym powyższy obiekt grobowy łączyć można z wczesnym etapem rozwoju tzw. kultury wschodnio-pomorskiej.

Grób z Nowej Wsi został w pełni zrekonstruowany i eksponowany w Muzeum w Biskupinie.

OBOJNA - ZAOSIE, pow. Tarnobrzeg

Muzeum Okręgowe
w Rzeszowie

Badania prowadziła mgr Ewa Szarek-Waszkowska.

Finansowało Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Pierwszy

sezon badań. Komentarzysko z okresu halsztackiego /?/

/kultura Łużycka/.

Prace /16 - 28.X.1968/ wykazały, że cmentarszysko kultury Łużyckiej zajmowało cały obszar plašnicy tzn. około 4 ary i zostało prawie całkowicie zniszczone. Na 20 odkrytych grobów tylko 5 występowało w stanie nienaruszonym, pozostałe, na które składały się przydatne części popielnic z resztkami kości, znajdowały się na słożu wtórnym w dołkach po piachu, gdzie wybierający go wyrzucali niepotrzebne im naczynia i ziemię. Wiele z rozbitych naczyń udało się wykleić w całości lub we fragmentach pozwalających na rekonstrukcję. Ceramika ta reprezentuje typowe dla grupy tarnobrzeskiej kultury Łużyckiej formy i zdobienia.

Oprócz dużej ilości ceramiki na cmentarszysku w Obojnie znaleziono kilkanaście przedmiotów brązowych. Najciekawsze z nich to: grocok sootyjski, trzy kolczyki gwoidziowate, dwa skręty półtora-swojowe z jednym końcem sawiniętym w uszko oraz nawiniętą na przewód spiralą z drutu brązowego, dwa skręty z nanizanymi na nie paciorkami z kości.

OBORA, pow. Lubin

**Konserwator Zabytków
Archeologicznych
na woj. wrocławskie**

Badania prowadził mgr Tadeusz Kaletyn. Finansował WKZ we Wrocławiu. Cmentarszysko z okresu halsztackiego /kultura Łużycka/.

W lipcu br. prowadzono badania na cmentarszysku kultury Łużyckiej /znanym w literaturze przedmiotu/, zagrożonym eksploata-